

igen var den høitærede Conseilspræsident som en Leonidas i Paszet Thermopylae i Spidsen for et lille, udføgt og tappert Mindretal, værgende store Interesser imod de barbariske Anfald, der stete derpaa. Men det er ikke saa længer, vi som lede her i Hovedstaden, vide Noget om det, det er i Virkeligheden ikke saa længer. Nu vil jeg ikke paasta, at det er Conseilspræsidentens Skyld, at denne Forandring er foregaaet; det er ikke sagt, at Skylden ligger der; Tiden har jo sin Betydning for Conseilspræsidenter saavel som for Andre, og 7 Mar er ikke en ganske kort Tid i et Ministeriums Liv; men det kunde ogsaa være, at den politiske Theori, som den høitærede Minister følger, ikke var stiftet til det lange Løb, at den maaske mere egnede sig til kortere Situationer end just til at holde i Længden. Det Sidste tror jeg unegtelig er Tilfældet, jeg tror, at Skylden ikke ligger hos selve den høitærede Conseilspræsident, men jeg tror, at Enhver i hans Stilling, der vilde antilte det Experiment, vilde være kommen til det samme Resultat, jeg tror ikke engang, at Alexander vilde være kommen bedre deraf. Dersom han istedetfor den ene Knude i Gordium skulde have staaet og hugget Knuden i 7 Mar itræk, saa vilde man tilsidst være bleven ligesaa fæd af ham, som det danske Folk i dette Dieblit er af den høitærede Conseilspræsident, — det tror jeg sikkert, fordi der er nogen Berettigelse i den Følelse hos det store Publikum, at enhver Ting skal have sin Ende. Dette er en meget naturlig Følelse, der gjælder i Politiken som i Dramaet; tilsidst forlanger man, at Helten skal falde; ulykkelig over 5 Akter gaar det sjældent, og den høitærede Conseilspræsident er jo nu paa det 7de Mar. Jeg tror, at denne Følelse er meget berettiget og meget almindelig, og den siger: nu har den høitærede Conseilspræsident haft Tiden, haft 7 Mar for sig og haft al den Understøttelse, som han kunde forlange i Landsstinget, Thronen, et stort, intelligent, kraftigt, villigt Parti, som fulgte ham gennem Lykt og Lyndt, nu maa vi omsider faae en Afslutning derpaa. Væder det sig saa gjøre med denne Theori og Forsatning, eller lader det sig ikke gjøre? Og den offentlige Mening heri Landet er enig om eller ialtfald lige paa Nippet til at blive enig om, at det nu er nok, er tilstrækkeligt af den høitærede Conseilspræsident; nu har han for sin Del Alt, hvad han kan forlange; og det næste Skridt maa jo saa blive, at den offentlige Mening siger: Lad os nu gjøre lige Skjal, lad os nu prøve den anden Theori. Dersom den høitærede Conseilspræsident var saa sikker paa, at han havde Ret, som det synes, saa vilde han slutte sig til den offentlige Mening, saa vilde han ogsaa sige: Lad os nu prøve den anden Side, lad os faae Leilighed til at anstille Experimentet! Det vilde han sikkert gjøre, thi

han vilde være i høj Grad interesseret i, hvis det mislykkedes. Men jeg har en Foreskilling om, at den høitærede Conseilspræsident og de, der staa ham nær, ere overbeviste om, at den Theori, vi her forsegte, den Opfattelse, vi have af Forsatningen, ikke blot er rigtig, men at den har den Egenkab forskjellig fra den høitærede Conseilspræsidentens Theori, at den praktisk lader sig gennemføre med denne Forsatning, og at det netop er derfor, man ikke har lyst til at gjøre dette Forsøg. — Om selve de tre Punkter, der nu danne det faktiske Punkt, hvorum der strides, føler jeg mig ikke opfordret til at udtale mig, thi dels kan jeg slutte mig til den ærede Ordførelses Udtalelser her idag, dels har jeg ogsaa paa anden Maade havt Leilighed til at behandle disse Ting. Jeg tror, at selve Sagen her er klar; for mig, i min Afstemning, er det Hovedsagen, at jeg betragter denne Sag som afgjort ved de to Valg, som den høitærede Conseilspræsident har foranstaltet heri Landet; for mig er det Hovedsagen, at den høitærede Conseilspræsident, efterat være gaaet os forbi og have henvendt sig til selve Valgerne, ikke nu har nogenjomhelst Udkomst eller rimelig Ret og Grund til at komme her tilbage og søge at forhandle sig Noget til, som han ikke har kunnet opnaa gennem Valgene. Dermed anser jeg min Stilling for afgjort, for klar. Selve de tre Punktens Realitet lægger jeg ringe Vægt paa. Det er forklarligt, at man holder af saadanne tre Punkter, naar man to Gange har været til Valg paa dem; naar man har kæmpet sammen med saadanne Punkter, faae de en Affektionsværdi, de blive en Hjertefag for Enhver, der har været med i Kampen om dem. Man stiller sig aldrig ved saadanne Punkter, som man har gaaet saameget igennem med. Det er altsaa sikkert, den Værdi have de for os, men den Værdi have de nu ikke for de Andre. Naar jeg saa ser paa selve Realiteten af disse Punkter og ser, at deres Betydning, den Betydning, der lægges ind i dem fra anden Side, nærmest kun er af symbolisk Art, at deres reelle Indhold er saare spinkelt og tyndt, saa siger jeg, at det for mig er en Grund mere til at gjøre saa megen Modstand mod disse Punkter. Dersom det var Sager af stor reel Betydning, vilde man lettere her kunne komme til den Betragtning: det dreier sig her om store Interesser, om Spørgsmaal, som hele Landet har Interesse i, lad os se at faae Noget ud deraf. Men naar disse Punkter ere Punkter, som kun agere Noget, men som i Virkeligheden Intet er, er Stillingen en anden. Naar disse Punkter i det Dieblit, de foreligge her i Thinget, ikke betyde Andet, end at det igennem dem skal vises, at den høitærede Conseilspræsident og hans Ministerium er istand til at tvinge dem igennem her i Folkethinget, saa siger jeg, saa er det Noget, som maa